

Aalto-yliopisto
Taiteiden ja suunnittelun
korkeakoulu

MUODON JUURET

Nykytulkintoja talonpoikaismuotoilusta
ja perinteen merkityksestä

Ruut Kuuppo
Sisustusarkkitehtuurin koulutusohjelma
Taiteen kandidaatin opinnäytetyö
24.11.2025

Tekijä Ruut Kuuppo		
Työn nimi Muodon juuret - nykytulkintoja talonpoikaismuotoilusta ja perinteen merkityksestä		
Laitos Arkkitehtuurin laitos		
Koulutusohjelma Sisustusarkkitehtuuri		
Vastuupettaja Antti Pirinen		
Ohjaaja Mikko Paakkanen		
Vuosi 2025	Sivumäärä 63	Kieli Suomi

Tiivistelmä

Perinne on aihe, jota aika ajoin käsitellään myös luovilla aloilla. Se nähdään usein tietyn käsityötaidon säilyttämisenä ja arvostuksena omaa kulttuuria ja historiaa kohtaan. Myös onnellisuus ja etenkin merkityksellisyyden kokemus on aihe, joka koskettaa monia. Tämän kandidaatintyön aiheena oli tutkia voiko perinne, ja ennen kaikkea muotoilun perinne, luoda merkityksellisyyden kokemuksia. Työssä haluttiin myös esittää konkreettisia esimerkkejä perinteen hyödyntämisestä nykysuunnittelussa. Opinnäytetyön toteutustapa oli poikkitieteellinen kirjallisuuskatsaus sekä teemahaastattelu. Muotoilun perinne rajattiin tässä työssä talonpoikaismuotoiluun. Onnellisuus määriteltiin tämänhetkisten teoreettisten näkemysten mukaan ja itsen rakentumista tutkittiin esineen ja identiteetin välisessä vuorovaikutuksessa. Työssä havaittiin, että esineen ja merkityksellisyyden kokemuksen välillä on yhteys. Tavarat voivat muistuttaa elämän merkityksellisistä hetkistä sekä sen rajallisuudesta ja näin synnyttää merkityksellisyyden kokemuksen. Perinteen merkitys nähtiin tärkeänä ja olennaisena ja se liitettiin vahvasti talonpoikaiseen käsityöperinteeseen. Pitkäikäiset tarve-esineet, patina, sekä valmistuksen ekologisuus olivat talonpoikaisajasta kumpuavia arvoja, joita arvostettiin ja joiden toivottiin tulevan vahvemmin nykyisen kertakäyttökulttuurin tilalle. Haastatteluissa nousi esiin myös toiveikas sävy siitä, miten perinnettä arvostetaan tänä päivänä enemmän kuin muutama vuosi sitten. Ihmisiä kiinnostaa perinne ja esimerkiksi tavaroiden korjaaminen on nostanut suosiotaan. Tämä saattaa johtua nykyisestä maailmantilanteesta, jolloin ihmisten on pakko luoda uusia toimintamalleja kuluttamisessa ja tavaroiden arvostuksessa. Tämän opinnäytetyön perusteella ei pystytä yleistämään etenkään kuluttajan kannalta, koetaanko perinteen uudelleentulkinnat samalla tavalla merkityksellisinä, kuin historiaa omaavan esineet. Tämän asian selvittäminen vaatisi lisätutkimusta, jossa myös kuluttajia haastateltaisiin. Tutkimuksen uskottavuuden kannalta olisi merkittävää myös lisätä sekä suunnittelijoiden että kuluttajien otoskokoa.

Avainsanat talonpoikaismuotoilu, perinne, identiteetti

Sisällysluettelo

1 Johdanto	4
2 Keskeiset käsitteet	8
2.1 Perinne	9
2.2 Talonpoikaismuotoilu	11
2.3 Identiteetti, itse ja hyvinvointi	15
3 Muotoilun ja ihmisen juurilla	18
3.1 Esineen tila nyt	21
3.2 Perinteen merkitys	24
3.3 Esineen ja identiteetin vuoropuhelu	27
4 Nykytulkintoja talonpoikaismuotoilusta	32
4.1 Talonpoikaismuotoilu ja sen aikaisemmat tulkinnat	35
4.2 Perinne muutoksessa	39
4.3 Esine nyt	41
4.4 Arvot, hyvinvointi ja identiteetti	43
4.5 Tekemisen ja tulkinnan tavat	46
4.5.1 Harri Koskinen	47
4.5.2 Rudi Merz	49
4.5.3 Simo Heikkilä	51
5 Yhteenveto ja pohdinta	54
Lähteet	57
Kuvalähteet	60

Kuva 1 Rukkan sadetakki 'happiness'-näyttelystä

1 Johdanto

Vuonna 2025 järjestetyn Helsinki Design Week –muotoilutapahtuman aikana perinne ja sen arvostus nousivat keskusteluissa esille joko tietyn käsityötaidon ylläpitämisenä ja säilyttämisenä tai tietona ja arvostuksena omaa kulttuurihistoriallista perintöä kohtaan ¹. Muotoilutapahtuman aikana Suomi-talolla järjestettiin Anniina Koivun kuratoima designing happiness -näyttely sekä symposium ”Voiko onnellisuuden muotoilla”. Koivun näyttelyn lähtökohtana toimi tieteellisesti tutkittu ”onnellisuuscocktailiksi” kutsuttu hormonisekoitus ². Näyttelyyn oli kuratoitu sekä taideteoksia, että arkipäiväisiä esineitä kuten kuvasta yksi voidaan nähdä.

Symposiumissa taas käsiteltiin onnellisuutta psykologian, tilataiteen, liikkuvan kuvan, arkkitehtuurin ja maisema-arkkitehtuurin näkökulmasta. ³ Symposiumissa psykologi Jennifer De Paola ⁴ kertoi, miten pysyvemmän onnellisuuden löytäminen perustuu merkityksen löytämiseen. Hänen mukaansa merkityksen kokemus syntyy, kun ihminen ymmärtää oman elämänsä rajallisuuden ja pysymättömyyden. Koska perintökalusteilla ja -esineillä on selkeä yhteys ihmisen tiettyyn ”tunnetajuuteen” ⁵ herää kysymys, voisiko muotoilu luoda ”pysyvää” onnellisuutta?

Suunnittelijana minun oletetaan suunnittelevan jotain uutta. Tämänhetkinen maailma on kuitenkin jo yltäkyläisen, jopa ylitsepursuavan, täynnä materiaa. Mitä perusteluita voin löytää jonkin uuden suunnittelemiselle? Mikä uusi on säilyttämisen arvoista? Uskon, että perinteen, muotoilun ja identiteetin näkökulmat voivat olla vastauksia näihin kysymyksiin.

Tämän opinnäytetyön tavoitteena on selvittää voiko perinne, ja ennen kaikkea muotoilun perinne, luoda merkityksellisyyden kokemuksia, sekä minkälaisia nykytulkintoja muotoilun perinteestä on. Muotoilun perinne on rajattu talonpoikaismuotoiluun ja sen nykytulkintoihin. Aihetta tarkastellaan poikkitieteellisen kirjallisuuskatsauksen sekä haastattelujen avulla. Kirjallisuuden ja haastattelujen lisäksi nostan kuvin esiin sekä vanhaa talonpoikaismuotoilua että uusia tulkintoja talonpoikaismuotoilusta. Onnellisuus kuvataan tämänhetkisen näkemyksen mukaan ja itsen rakentumista tarkastellaan esineiden ja identiteetin välisessä vuorovaikutuksessa. Valitun käsitteistön ja historiakatsauksen avulla pyrin esittämään kattavasti eri käsitteiden mahdolliset yhteydet sekä ymmärtämään, miten aihepiiri nivoutuu yhteen nykypäivän ja nykyihmisen näkökulmasta.

Kandidaatintyö koostuu viidestä luvusta. Johdannon jälkeen toisessa luvussa määrittelen ja rajaan opinnäytetyön keskeiset käsitteet. Kolmannessa luvussa pureudun perinteen ja hyvinvoinnin kohtaamispisteeseen. Neljännessä luvussa analysoin haastattelujen pohjalta kolmen eri suunnittelijan ajatuksia perinteestä, sen merkityksestä nykyihmiselle ja heidän tavoistaan tulkita talonpoikaismuotoilua omassa muodonannossaan. Viides luku koostuu yhteenvedosta ja pohdinnasta.

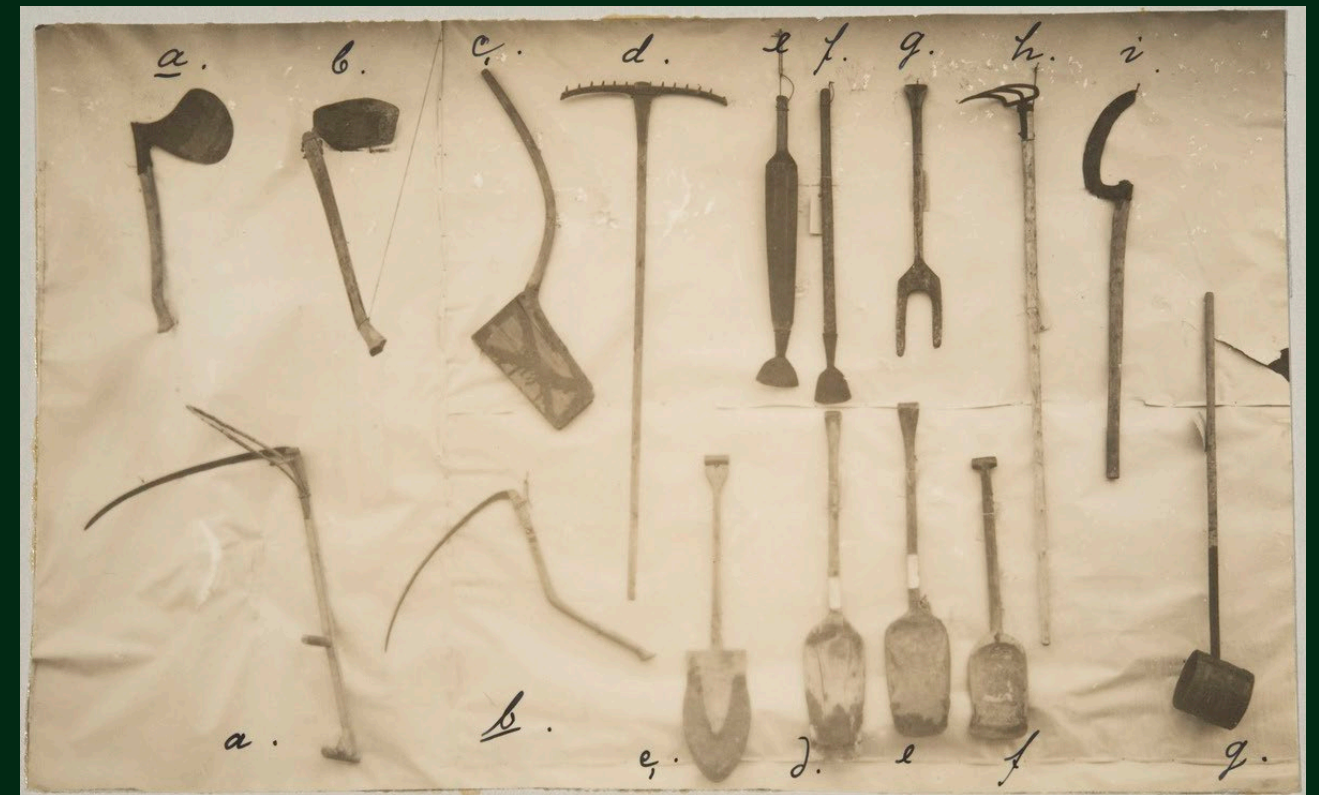
¹ Olin, Laikola, Vepsäläinen, Fraser. Henkilökohtainen tiedoksianto. 12.9.2025

² Sulin, 10.6.2025

³ Helsinki Design Weekly, 2025

⁴ De henkilökohtainen tiedonanto, 11.9.2025

⁵ Csikszentmihalyi ja Rochberg-Halton, 1981

Kuva 2 Työkaluja eri puolelta Suomea

2 Keskeiset käsitteet

Tässä luvussa esitellään tutkimuskysymysten kannalta olennaisimmat käsitteet. Ensin avataan mitä perinne on ja minkälainen prosessi se on. Tämän jälkeen käydään läpi talonpoikaismuotoilun määrite sekä sen historiaa. Lopuksi tarkastellaan identiteetin ja onnellisuuden määritteitä.

2.1 Perinne

Historia, kuten perinnekin, on läsnä jokaisessa yhteiskunnassa, huolimatta siitä, halutaanko se ottaa huomioon vai ei. Perinnettä voi parhaiten tulkita perehtymällä siihen, mitä ja miten ihmiset puhuvat omasta menneisyydestään ja mitä merkityssisältöjä tarinat sisältävät.⁶ Unohtamisen prosessi on keskeinen osa perinnettä sekä yksilöllistä ja kollektiivista muistia. Jotta ihminen voi luoda uusia ja merkityksellisiä muistoja, hänen on valittava mitä haluaa muistaa ja mitä unohtaa.⁷

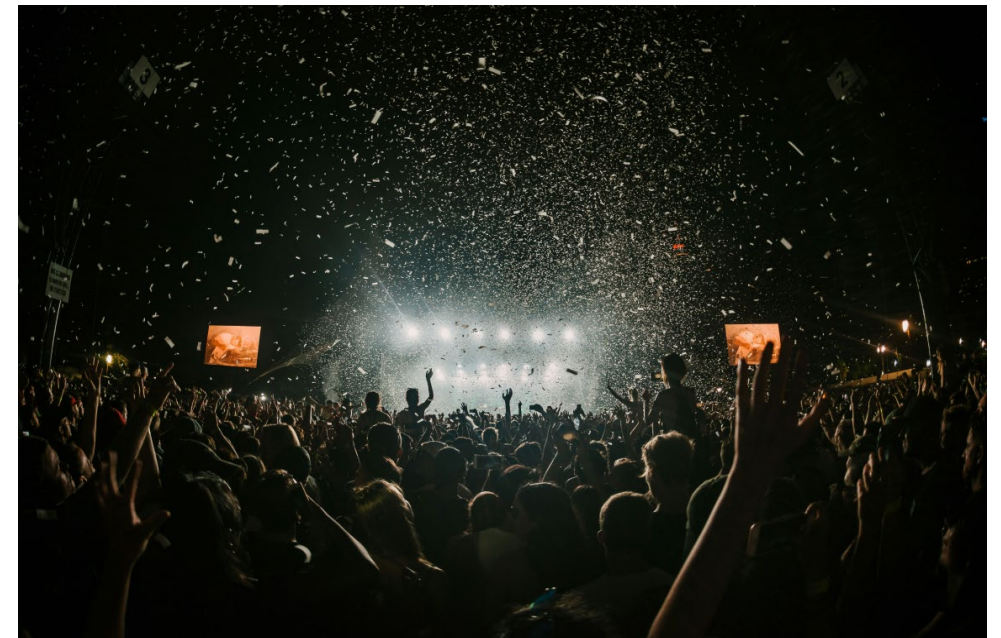
Perinne ei ole jotakin pysyvää, vaan se on kulttuurinen prosessi. Muutokseen vaikuttavat perinteen oma sisäinen dynamiikka sekä ulkoiset vaatimukset, kuten yhteiskunnan valtasuhteiden muutokset ja vallalla olevat tai kehittymässä olevat identiteetit. Perinne ei tämän näkökulman mukaan ole koskaan objektiivista vaan erittäin subjektiivista, arvoladattua ja nykyhetken värittämää.⁸ Harvey⁹ mukaan ”menneisyys antaa tietoa nykyhetkelle ja nykyhetki rekonstruoi menneen.” Harrison¹⁰ lisää, että perinne ei pelkästään sido yhteen mennyttä ja nykyhetkeä. Sitoutumalla nykyhetkeen, ihminen voi luoda kollektiivista muistia, joka yhdistää meidät tulevaisuuteen.

Perinteellä on monia ilmenemismuotoja. Perinne voi olla jotakin käsinkosketeltavaa ja erittäin materiaalista, mutta se voi olla myös aineetonta. Paikat, rakennukset ja esineet voivat kätkeä sisäänsä pitkiä ja laajoja perinteitä. On kuitenkin olennaista, mitä paikoista ja esineistä kerrotaan. Echantin¹¹ mukaan vaaditaan, että konkreettiset esineet yhdistetään aineettomaan ulottuvuuteen, esimerkiksi tarinoihin, jotta niihin liittyvät tarinat heräävät henkiin. Materian kautta luodaan yhteys nyky-yhteiskunnassa vallitsevien sekä menneiden aikojen ja kenties unohdettujen perinteiden välille¹². Tästä voidaan päätellä, että jos ei olisi ketään kertomassa paikkaan tai esineeseen liittyvää tarinaa, olisi niiden merkitystä vaikea ymmärtää. Koska ihminen ei ole koskaan elänyt tyhjiössä, perinteeseen liittyy useimmiten jokin paikka ja tiettyjä artefakteja.

Perinteet voivat Harvey¹³ mukaan ilmetä yhteisöjen ja kulttuurien juhlina, arjen toimintatapoina sekä rituaaleina. Myös työskentelytavat ovat yksi esimerkki aineettomasta perinteestä. Voidaan puhua esimerkiksi käsityöperinteestä, tavasta työstää tiettyjä materiaaleja ja luoda muotoja. Seuraavassa luvussa avaan enemmän talonpoikaismuotoilua ja sen perinnettä.

Kuva 3 Pihatanssit

Kuva 4 Konsertti

⁶ Harvey, 2001

⁷ Harrison, 2013

⁸ Harvey, 2001

⁹ Ibid., s. 331

¹⁰ Harrison, 2013

¹¹ Colombo & Kokkonen, 2018

¹² Ibid.

¹³ Harvey, 2001

2.2 Talonpoikaismuotoilu

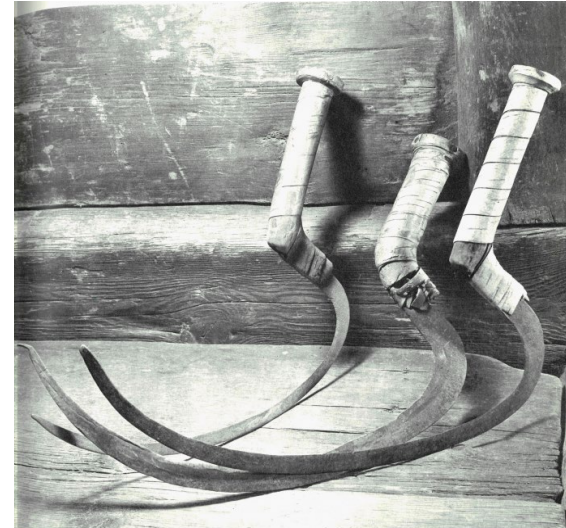
Talonpoikaisista rakennuksista ja esineistä henkii hyvää tekevä sopusointu, pettämätön materiaali- ja suhdetajun aateloima niukkuuden ja tarkoituksenmukaisuuden jalo kauneus ¹⁴.

Kun puhutaan muotoilun varhaisesta perinteestä, puhutaan usein joko talonpoikaismuotoilusta tai kansanomaisesta esineistöstä. Materiaali oli talonpojilla useimmiten puu. Talonpoikien elinympäristö ja kulttuuri edellyttivät, että kirves, puukko ja veitsi pysyivät kädessä ja että niitä osattiin myös käyttää oikein ¹⁵. Vaikka talonpojilla oli käsityötaito hallussa, tarvittiin monella alalla myös erikoistuneita ammattimiehiä, kuten seppiä, puuseppiä, suutareita, räätäleitä ja kirvesmiehiä ¹⁶.

Tarkastelemalla vanhoja talonpoikaisesineitä voidaan todeta, että esineet kertovat korkeasta materiaalin käsittelytaidosta, tyylijajusta sekä halusta luoda arkeen kauneutta. Käyttöesineiden tekoon ei liittynyt varsinaista intentiota taiteelliseen ilmaisuun, vaan ne tehtiin tarpeeseen, kuten kuvista 3, 4 ja 5 nähdään. Muodon saneli käytetty materiaali ja käytäntö. Toisinaan mallia otettiin myös säätyläispiireistä ¹⁷, jonka takia raja kansanomaisen ja säätyläisesineistön välillä on joskus häilyvä ¹⁸.

Suomen ja Euroopan monisatavuotisten kaupp- ja kulttuuriyhteyksien kautta, useat suomalaisen kansankulttuurin ominaisuudet on omaksuttu eri puolilta Eurooppaa ¹⁹. Tehdessään itse käyttöesineitä talonpoikaissäestö omaksui eurooppalaisista esineistä piirteitä valikoiden ja omiin käytännöllisiin tarpeisiinsa soveltaen ²⁰. Voidaankin todeta, että globalisaation käsite ei ole niin tuore kuin yleisesti ajatellaan. Globalisaation merkkejä on havaittavissa monia satoja vuosia jollei jopa vuosituhsia taaksepäin. ²¹

Suhosen mielestä ”aito kansainvälisyys uskaltaa olla avoimen kansallinen” ²². Ehkä tällaiseksi voisi kuvailla myös suomalaista talonpoikaista muotoilua, jossa globaaleja vaikutteita on mutkattomasti hyödynnetty omiin tarpeisiin ja tehty siitä jotakin käyttökelpoista siihen hetkeen ja paikkaan, missä on silloin eletty.

Kuva 5 (vas.) sirkkelit
Kuva 6 (oik.) seula
Kuva 7 (alh.) pohdin

¹⁴ Hannele, Pallasmaa & Sarajas-Korte, 1987, s.17

¹⁵ Hagelstam & Nevaluoma. 2005.

¹⁶ Rácz, 1963.

¹⁷ Nokela & Hagelstam, 2006

¹⁸ Rácz, 1963.

¹⁹ Hagelstam & Nevaluoma, 2005,

²⁰ Rácz, 1963.

²¹ Colombo & Kokkonen, 2018

²² Aav, Savolainen, Svinhufvud & Kokkonen, 2008, s. 7

On huomioitavaa, että talonpoikaisesineistön yksinkertaisuudessa tai koristeellisuudessa on ollut eroja riippuen tavaran yksityisestä tai julkisesta luonteesta. Avioliiton solmintaan ja häiden viettoon nähtiin huomattavasti enemmän vaivaa ja niihin liittyvää esineistöä koristeltiin selvästi enemmän. Esimerkkinä tästä ovat kuvat hanhosta ja rukinlavasta (kuvat 8, 9 ja 10). Muita koristeellisia esineitä olivat kapiokirstut, kapiot, rullatuolit, kauluslaudat ja jopa hevosen valjaat ja länget, unohtamatta juhlissa käytettäviä astioita ja liinoja.²³

Talonpoikien entisajan tuvassa oli päivän askareiden ja ulkotöiden jälkeen kaikilla tapana asettua tekemään käsitöitä taloon ja itselle esimerkiksi häitä varten.²⁴ Näitä töitä kutsuttiin puhdetöiksi. Iltapuhteet eivät Jäntin mukaan aina olleet raukeita ja rauhallisia toimia, vaan niihin liittyi suorittamista ja painetta²⁵. Voidaan siis todeta, että jo talonpoikaisaikana esineet nähtiin oman itsen kuvajaisina ja edustajina. Ei tarvittu aikakauslehtiä tai sosiaalista mediaa kasvattamaan odotuksia omasta itsestään, ne saatiin ihan vain naapurista. Ennen oli selvä jako julkisen minän ja arkiminän välillä. Nykyään sosiaalinen media on lohkaissut suuremman siivun julkiselle minälle ja voisikin kysyä onko samanlaista erottelua enää yhtä vahvasti.

23 Rácz, 1963
24 Ibid.
25 Jäntti & Rácz. 1970

Kuva 8 ja 9 hanho

Kuva 10 rukinlapa

2.3 Identiteetti, itse ja hyvinvointi

Ihmiset käyttävät ympäröiviä tavaroitaan määrittämään itseään²⁶. Identiteetti ja käsitys itsestä on monisyinen ja kompleksinen aihe. Ne ovat keskeinen osa ihmisen ajattelun, tunteiden ja käyttäytymisen ymmärtämiseen.²⁷ Ihmisen itsen kehitys alkaa jo kohdussa, enenevissä määrin olevana tietoisuutena omasta fyysisestä kehostaan ja lopulta havaintona itsen ja ulkomaailman erillisyytenä. Fyysisen kokemuksen lisäksi vauvan itsen kehitykseen vaikuttavat erityisesti hänen jatkuva tunteiden ilmaiseminen ja siihen saatu vastakaiku vanhemmalta. Perustavanlaatuinen käsitys itsestä sisäistetään muutaman ensimmäisen vuoden aikana, mutta prosessi ei suinkaan ole silloin vielä valmis.²⁸

McAdamsin²⁹ mukaan identiteetti ja käsitys itsestä ovat muutoksessa läpi elämän, mikä tuo ihmiselle haasteen eteen: miten kokea pysyvän minän olemassaolo, kun se muuttuu elämänvaiheesta toiseen. Tähän yksi ratkaisu on tarinallinen konstruktio. Yksilö luo omasta itsestä tarinan, jossa on alku, keskiosa sekä loppu. Tarina yhdistää muuten ailahtelevan ja alati muuttuvan identiteetin yhdeksi ”pysyväksi” kokonaisuudeksi.³⁰ Vaikuttaisi, että tarinallisuus toimii ikään kuin identiteetin ankkurina, kuten myös ulkoiset ympäristöt ja esineet, joita käsittelen enemmän seuraavassa luvussa.

Identiteetin lisäksi on muitakin perustavanlaatuisia mekanismeja, jotka ohjaavat ihmisen toimintaa. Nautinnon tavoittelu ja kivun välttäminen on syvään juurtunut vaisto, joka on ollut tarpeen geeniemme selviytymiselle. Ihmiset, kuten kaikki muutkin biologisen olennot, valitsevat aina mieluummin miellyttävän kokemuksen epämiellyttävän sijaan.³¹ Layarin ja De Neven³² mukaan hyvinvointia voidaan tarkastella hedonistisen ja eudaimonisen onnellisuuden kautta. Hedonistinen onnellisuus keskittyy siihen, miltä ihmisestä tuntuu kulloisenakin hetkenä ja se on vain hetkellistä. Eudaimonen onnellisuus perustuu enemmän siihen, kokevatko ihmiset elämänsä merkityksellisenä.

De Paola³³ tähdentää, että eudaimoninen onnellisuus on huomattavasti monimutkaisempaa eikä koostu vain positiivisista tunteista tai tyytyväisyydestä. Se sisältää sekä positiivisia että negatiivisia tunteita, sillä merkityksellisyiden kokemus liittyy vahvasti henkilökohtaiseen kehitykseen. Henkilökohtaisen kasvun lisäksi merkityksen kokemus syntyy ennen kaikkea silloin, kun ihminen ymmärtää oman elämänsä rajallisuuden ja pysymättömyyden³⁴.

Kuva 11 Puisia nukkeperheitä

26 Rochberg-Halton, 1984

27 Ashmore & Jussim, 1997

28 Lerner, Easterbrooks & Mistry, 2013

29 McAdams, 1997

30 Ibid.

31 De Paola, 2021

32 Laya ja De Neve, 2023

33 De Paola, 2021

34 De Paola, henkilökohtainen tiedoksianto, 11.9.2025

Kuva 12 Jakkimaan savupirtti, Kansallismuseo

3 Muotoilun ja ihmisen juurilla

*Muisto metsän ja puun suojaavasta sylistä on kätkettynä
meidänkin sukupolvemme kollektiiviseen suomalaiseen sieluun.
Noen mustaaman savupirtin väkevätuoksuinen puinen kohtu
saa mieleemme vieläkin täyttymään selittämättömästä onnentunteesta
sukupolvia sitten unohdettujen elämysten pyrkiessä tajuntaamme.*³⁵

Tässä luvussa käsitellään edellisessä luvussa esiteltyjen käsitteiden välistä suhdetta toisiinsa. Teoriaosuuden ei ole tarkoitus antaa vastauksia siihen, miten ihmiset saadaan kuluttamaan ja ostamaan. Tarkoitus on luoda syvempi ymmärrys ihmisen ja esineen suhteeseen ja avata välähdyksiä ekologisempaan kuluttamiseen. Ensin luvussa tarkastellaan esinemaailman tilaa nykymaailmassa. Seuraavaksi esitetään perinteen ja esineiden välinen yhteys. Lopuksi tarkastellaan esineen ja identiteetin välistä vuoropuhelua.

3.1 Esineen tila nyt

Elämme ajassa, jossa vauhti kiihtyy ja asiat leviävät kaikkialle. Tavarat, joita ostamme saattavat tulla toiselta puolelta maailmaa.³⁶ Nykykotimme täyttyvät tavarasta, jolla on meille vain vähän merkitystä. Ihminen ei ole koskaan omistanut yhtä paljon asioita, kuin me nykyään omistamme. Samalla me käytämme tavaroitamme aina vain vähemmän kodeissa, joissa vietämme vain murto-osan ajastamme.³⁷ Yanagin³⁸ mukaan nykyisissä käyttöesineissä painotus on vaihtunut käytettävyydestä visuaalisuuteen. Colombo ja Kokkonen³⁹ lisäävät miten teknologinen kehitys taas on mahdollistanut äärimmäisen halvan tuotannon, joka on johtanut kertakäyttökulttuuriin. Poisheittämisen kulttuuri on yhdistynyt nykyisessä rahataloudessa ajatukseen, että raaka-aineet ovat vapaasti hyväksikäytettäviä.

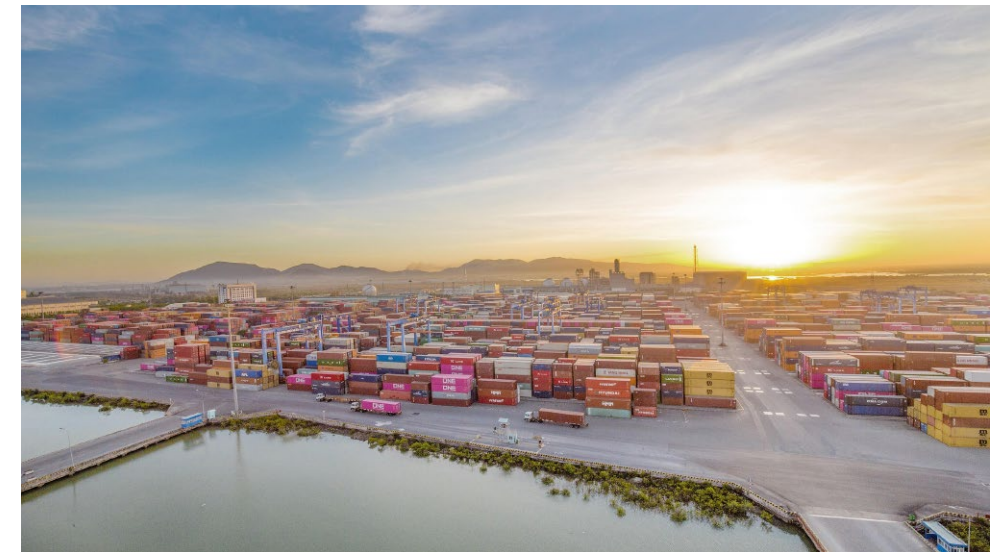
Yanagi⁴⁰ toteaa, että arkisten käyttötavaroiden valmistuksessa oiotaan usein mutkia, jolloin tuotteista tulee lopulta hataria ja rumia. Laadun heikkeneminen on johtanut ihmisten tapaan katsoa ja käyttää päivittäisiä tavaroita: esineitä ei arvosteta tai käytetä kunnioittaen.⁴¹ Voimme kuitenkin olettaa, että on olemassa ero kalliimpien designtuotteiden arvostuksessa, kuin halvemmin tuotetuissa tavaroissa, sillä monet designtuotteet vaativat suurempaa pääomaa. Toisaalta, Rochberg-Halton⁴² huomauttaa, että sosiaaliluokkien erot tavaroiden arvostuksessa katoavat, kun kysymys ei olekaan enää tavarantoimittajasta vaan sen merkityksestä. Tästä esimerkkinä ovat edulliset valokuvat, jotka merkitsevät kaikille ihmisille yhtä paljon.

Colombo ja Kokkonen⁴³ esittävät, että ennen tavaroiden toiminnallinen odotusarvo kesti koko eliniän. Esineitä saatettiin joskus antaa eteenpäin sukupolvelta seuraavalle. On myös useita alkuperäiskansoja, joissa ihmisen omistamat artefaktit olivat osa hänen hautausrituaaliaan. Tähän liittyi uskomus syklisestä prosessista, jolloin raaka-aineiden kuului palata takaisin luontoon. Vaikuttaisi, että nykyisin käyttämiemme keinokeinoisten raaka-aineiden on mahdotonta ”palata luontoon”.

Historian saatossa, materiaalit ovat sisältäneet monia perustavanlaatuisia merkityksiä, rooleja ja arvoja. Raaka-aineiden nähtiin sisältävän henkisiä voimia ja symbolisia substansseja, joista käytännön arvo oli vain yksi osa.⁴⁴ Pallasmaan⁴⁵ mukaan nykypäivänä ”uutuus on vain muodollinen pintalaatu ilman syvempää mentaalista kaikua, joka voisi energisoida työn [esineen] ja sen toistuvan kokemuksen.” Laatu, nyanssit ja ilmaisullinen hienovaraisuus ovat vaihtuneet kokoon, äänekkyyteen, shokkivaikutukseen ja outouteen. Nykyinen kulutuskulttuuri

on Pallasmaan mukaan ultramaterialistinen ja hedonistinen, jossa me kadotamme kapasiteettimme tunnistaa ja kokea elämän merkityksellisuuden. Tästä seuraa, ettemme enää vaikutu syvästi elämästä. Sekä Pallasmaan⁴⁶ että Yanagin⁴⁷ korostuneissa näkökannoissa on varmasti paljon perää, mutta kuten yleistyksissä aina, se ei koske jokaista yksilöä.

On huomionarvoista minkälaisesta perinteestä Pallasmaa⁴⁸ ja Yanagi⁴⁹ puhuvat, sillä perinteeseen liitetään joskus myös negatiivisia ominaisuuksia. Ajan saatossa perinteen kannattamiseen on liittynyt esimerkiksi nationalismia, ”ulkopuolisiin” kohdistuvaa vihamielisyyttä ja itseensä käpertymistä⁵⁰. Pallasmaa⁵¹ pohtii, miten perinteen merkitys nähdään usein nostalgiana tai konservatismina. Edellä mainittujen negatiivisten vaihtoehtojen sijaan sekä Massey⁵² että Pallasmaa⁵³ peräänkuuluttavat historian ja kulttuurin jatkumon tärkeyttä uuden luomisen välineenä. Myös Yanagi⁵⁴ toivoo uusien esineiden olevan pelkkää menneisyyden toistoa, sillä nykyajan arki vaatii uusia arjen käyttötavaroita. Pallasmaan mukaan vastuullamme on nykyisellä tekemisellämme paljastaa aiemmin tehtyjen asioiden ydin ja tuoda ne uuteen valoon⁵⁵.

Kuva 13 Satama, Vietnam

36 Massey, 2008

37 Sudjic, 2008

38 Yanagi, 2018

39 Colombo & Kokkonen, 2018

40 Yanagi, 2018

41 Yanagi, 2018

42 Rochberg-Halton, 1984

43 Colombo & Kokkonen, 2018

44 Ibid.

45 Pallasmaa, 2012, s. 15

46 Pallasmaa, 2012

47 Yanagi, 2018

48 Pallasmaa, 2012

49 Yanagi, 2018

50 Massey, 2008

51 Pallasmaa, 2012

52 Massey, 2008

53 Pallasmaa, 2012

54 Yanagi, 2018

55 Andersen, 2012

Kuva 14 Antin talon miespiha

3.2 Perinteen merkitys

Talonpojan yksiaineinen ympäristö kertoo meille elämänpiirin rikkumattomasta ykseydestä ja tasapainosta. Ja eikö juuri tämä ykseyden kaipuu saakin meidät koskettelemaan käytön silaaman puun suonikasta pintaa, korottamaan vajasta löytyneen vähäpätöisen tarve-esineen elämän tasapainon muistomerkiksi. ⁵⁶

56 Hannele, Pallasmaa & Sarajas-Korte, 1987, s.17

Pallasmaa ⁵⁷ puhuu edellisessä lainauksessa talonpoikien arkielämästä. Pallasmaan sanavalinnoista käy ilmi ykseyden kaipuu ja tarve tasapainoon. Keinoksi hän oivaltaa fyysisen esineen merkityksen, mitä myös Csikszentmihalyi ja Rochberg-Halton ⁵⁸ pitävät tärkeänä ja merkityksellisenä.

Pallasmaan ⁵⁹ sanavalinnat ovat vahvasti kuvailevia ja erittäin haptisia. Jos palaamme takaisin edellisessä luvussa tarkasteltuun ihmisen identiteetin rakentumiseen, niin sekin on vahvasti fyysisten aistien ohjaamaa; ensin tapahtuu aisteihin perustuva fyysinen erottelu oman kehon ja ulkomaailman välillä, josta pikkuhiljaa alkaa kehittyä käsitys omasta itsestä ja identiteetistä ⁶⁰. Ihmisen varhaisimmat ja syvimät muistot ovat aina aisteihin perustuvia: esineen tuoksu, valaistuksen tunnelma, äänimaailma tai maku. Tämä siksi, että vanhimmat muistot sijoittuvat ajalle, jolloin ihmisellä ei välttämättä ole ollut vielä sanoja, joilla kuvata muistoja. Ehkä siksi esineet (ja ympäristöt) osoittautuvat merkitykselliseksi osaksi muistoja ja perinnettä.

Hagelstam ja Nevaluoma ⁶¹ näkevät, että kansankulttuurin jättämää aineellista ja henkistä perintöä ei olla nähty keskeisenä tai tärkeänä osana suomalaista identiteettiä. Tämä taas on johtanut heidän mukaansa siihen, että suomalaista kansankulttuurin aineellista perintöä tutkimusta löytyy vain vähän. Myös Nora ⁶² on huomannut saman ilmiön Ranskassa, missä vanha puhuttu ja eletty talonpoikainen perinne on kadonnut teollistumisen myötä ⁶³. Herää kysymys kuinka laajasta ilmiöstä on kyse ja miten paljon se liittyy teollistumiseen ja teknologiseen kehitykseen. Harrison ⁶⁴ kuitenkin painottaa perinteen aktiivisen muovaamisen aspektia. Tässä piilee haasteena se, miten pystymme määrittämään perinteen muokkaamisen ja unohtamisen selvät rajaviivat. Onko kyse perinteen katoamisesta, vai vain sen muovautumisesta ajan saatossa?

Kuva 15 Uusi ja vanha julkisivu

57 Hannele, Pallasmaa & Sarajas-Korte, 1987, s.17

58 Csikszentmihalyi ja Rochberg-Halton, 1981

59 Hannele, Pallasmaa & Sarajas-Korte, 1987

60 Lerner, Easterbrooks & Mistry, 2013

61 Hagelstam ja Nevaluoma, 2005

62 Nora, 1989

63 Ibid.

64 Harrison, 2013

3.3 Esineen ja identiteetin vuoropuhelu

Masseyn ⁶⁵ mukaan paikat muuttuvat yhä enenevissä määrin samanlaisiksi ja sosiaaliset suhteet eivät ole enää paikkaan sidottuja, vaan voivat kurottua etäyhteyden avulla minne vain. Jotkut puhuvat suuntavaiston menettämisen tunteesta ja tarpeesta löytää omien juuriensa avulla sen hetkinen sijaintinsa voidakseen suunnistaa eteenpäin. Brislin ⁶⁶ pohtii mitkä piirteet arkkitehtuurissa voisivat luoda tasapainon juurtuneisuuden ja vieraantumisen välille. Hän näkee identiteetin olennaisena elementtinä ihmisen selviytymiselle, ja kuten Massey ⁶⁷, linkittää identiteetin vahvasti paikkaan sidonnaiseksi.

On kuitenkin näyttöä, että identiteetti ei asu vain tiloissa ja paikoissa. Tästä hyvä esimerkki on Rochberg-Haltonin ⁶⁸ tutkimus siitä, miten me luomme merkitysten maailman meille tärkeän materian kautta. Nämä ympäröivät esineet ovat meidän itsemme jatkeita, kuvajaisia omista arvoistamme ja tavoitteistamme. Csikszentmihalyi ja Rochberg-Halton ⁶⁹ esittävät, miten oman suvun perintötavaraan kosketuksissa oleminen laajentaa henkilön itsen rajoja suuremmaksi ja näin ollen tuo esiin altruistisia piirteitä ja kenties vähentää kulutuksen tarvetta. Jopa ennen lapsen syntymää, vanhemmat ovat alkaneet kuratoida tulevan lapsen ympäristöä. Valitut esineet ja ympäristö aloittavat lapsen sosialisatioprosessin. Lapsi syntyy ympäristöön, jossa ympäristö vaikuttaa häneen jatkuvasti, kertoen hänelle kuka hän on ja millaiseksi hänen tulisi kasvaa. ⁷⁰ Kasvaessaan lapsi oppii itsekin käyttämään omistamiaan esineitä itsen heijastumina. Sen lisäksi, että omaisuus vahvistaa ihmisen käsitystä itsestään, se on myös julkinen ilmentymä ja toive siitä, miten hän toivoo tulla nähdyksi muiden silmissä ⁷¹.

Jos esineet edelleen määrittelevät sen, keitä me olemme, mitä tämän hetken materiaallinen maailma kertoo meistä? Me emme koskaan riitä? Me olemme aina korvattavissa jollakin paremmalla? Jos vain uusin ja kiiltävin on tarpeeksi hyvä, voimmeko me koskaan olla tarpeeksi? Myös Ihminen vanhenee, rapistuu ja lopulta kuolee. Etenkin ihmisessä näkyy ilmiselvästi, miten aika on häntä muovannut.

Kuva 16 Esineitä

⁶⁵ Massey, 2008

⁶⁶ Brislin, 2012

⁶⁷ Massey, 2008

⁶⁸ Rochberg-Halton, 1984

⁶⁹ Csikszentmihalyi ja Rochberg-Halton, 1981

⁷⁰ Ibid.

⁷¹ Norman, 2004

Esineisiin painuneet elämän jäljet toivat ennen objektille eräänlaista auktoriteettia. Käytön ja ajan kulumisen merkit tavaroissa kertoivat, että niitä kuului kohdella kunnioituksella. Nykyään esineitä ei tehdä kestäväksi kulutusta, vaan niiden elinkaari on joskus jopa vain kuukausia. Käytön jälkiä ei ehdi syntyä, ennen kuin on jo siirrytty uuteen objektiin ⁷² Jos merkityksen kokemus todella syntyy elämän rajallisuuden ja pysymättömyyden ymmärtämisestä ⁷³, eivätkö juuri silloin ajan kuluttamat ja historiaa omaavat esineet synnytä kokemuksen merkityksellisestä elämästä? Ympäröivien tavaroiden merkityksellisyydestä on onneksi olemassa kuitenkin toiveikkaampia esimerkkejä.

Tyhjensin muuttokasseihini kaapit ja vetolaatikot, järjestyksen valtakunnan, joka oli suojannut huonettani, koko taloa, maailmaani, hallitsemattomalta epäjärjestykseltä. Pengoin rajallisen muistini jatkeita. Levitin lattialle henkilökohtaisen elämäni jälkiä laatikostoista, joita ulkopuolinen ei saisi avata. Sielu ei aukeaisi joka päivä. Pakkasin mukaan pienet rasiat, salaisuuksien ja mielikuvien kätköt... Arvotin ja valikoin identiteettini palasia. Tein tiliä kysyen, kuka olen. ⁷⁴

Yllä oleva lainaus on Anderssonin runollinen kuvaus poismuutosta lapsuudenkodistaan. Katkelma kuvaa monia eri ulottuvuuksia esineisiin ja identiteettiin liittyen. Miten esineet ovat toimineet turvana, järjestyksenä, muistin jatkeena sekä identiteetin osina. ⁷⁵ Meille tärkeät tavarat ovat kaikuja hetkistä, jotka ovat jo tavoittamattomissa ja muistuttamassa meitä siitä, että tämäkin hetki on kohta ohi. Toogoodin ⁷⁶ mukaan historiatietoisuus muistuttaa ihmistä hänen pienuudestaan ja kytkee hänet osaksi laajempaa kontekstia. Ehkä omnipotentin individualismin vastakohtana voisikin olla ihmisen paluu itsensä kokoiseksi. Kun suurelliset odotukset itseä kohtaan valuvat pois, myös elämän haasteet ja huolet skaalautuvat realistisemmiksi: ihmisen mittakaavaan. Materia ympärillämme voisi olla muistuttamassa meidän pienuudestamme, mutta samalla olennaisesta roolistamme osana isompaa kokonaisuutta.

72 Sudjic, 2008

73 De Paola, henkilökohtainen tiedoksianto, 11.9.2025

74 Andersson, 2021, s. 39–40

75 Ibid.

76 Bailey, 2025

Kuva 17 Korento-naulakko

4 Nykytulkintoja talonpoikaismuotoilusta

*Vahva näkemys onkin tärkein työkalu, kaiken ydin, jota osaltaan ohjaa kauniin inhimillinen sattumanvaraisuus ja kyky löytää oikeita sekoitussuhteita. Se on suunnittelijan tai taiteilijan sisäinen tuntuma, taito sekoittaa pakkaa ja yhdistellä kulttuuriaan, kokemaansa ja tulevaisuuden näkymiä kekseliäästi. Se on maailma, jossa juuret pitelevät puuta pystyssä ja myrskyt pyyhkivät sen yli. Se on voima, jolla kasvetaan kurottamaan tähtiä.*⁷⁷

⁷⁷ Aav, Savolainen, Svinhufvud & Kokkonen, 2008, s. 7

Neljäs luku koostuu kahdesta osiosta: haastattelujen temaattisesta analyysistä sekä haastateltujen konkreettisista tulkinnoista talonpoikaismuotoilusta. Ensimmäisessä osassa analysoitiin haastattelujen pohjalta kolmen eri suunnittelijan ajatuksia perinteestä ja sen merkityksestä nykyihmiselle. Opinnäytetyön tarkoituksena oli tarjota myös konkreettisia esimerkkejä talonpoikaismuotoilun nykytulkinnoista. Analyysiosion toisessa osassa taustoitettiin haastateltujen suunnitteluperiaatteita sekä niistä kumpuavia esimerkkejä.

Aineisto kerättiin puolistrukturoidulla haastattelulla. Haastattelukysymyksissä pyrittiin välttämään ohjailevia kysymyksiä. Haastattelut toteutettiin puhelimitse loka- marraskuun aikana 2025 ja ne kestivät 40–50 minuuttia. Kaikki haastattelut äänitettiin ja litteroitiin, jonka jälkeen niistä tehtiin sisällöllinen analyysi esiin nousseista teemoista. Haastateltaviksi valikoitui kolme suunnittelijaa, joista yksi on puuseppä. Haastatteluissa esiin nousseita teemoja olivat talonpoikaismuotoilun nykytulkinnot sekä erot talonpoikaisen ja nykypäivän muotoilun välillä.

4.1 Talonpoikaismuotoilu ja sen aikaisemmat tulkinnat

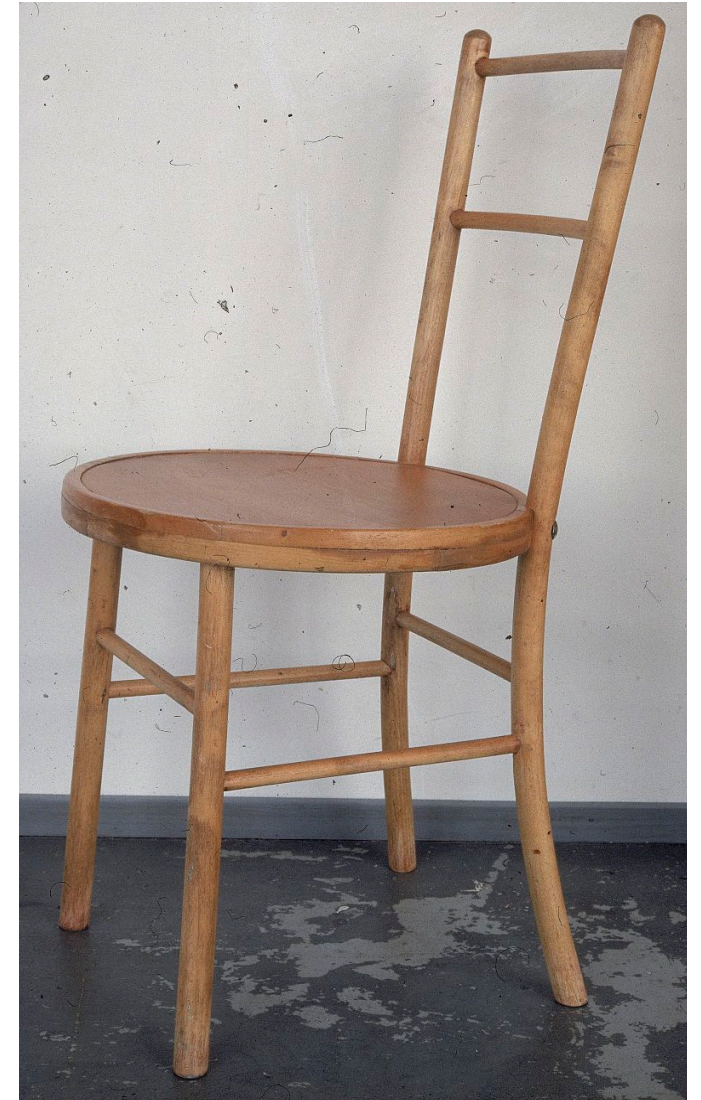
Haastattelun alussa haastateltavia pyydettiin kertomaan, miten he itse määrittelisivät talonpoikaismuotoilun. Talonpoikaismuotoilusta tuotiin esiin laajalti samankaltaisia piirteitä, kuin aiemmin opinnäytetyössä on esitetty. Haastateltavat korostivat sitä, miten esineet tehtiin ennen vain tarpeeseen. Talonpoikaissajan vahvatekemisen kulttuuri, taitavakäsityöläisyys ja esineiden pitkä käyttöikä olivat piirteitä, jotka nousivat haastatteluissa keskeisimmiksi.

Ne jotka teki näitä huonekaluja käyttöön, niin arkipäivään. Niin eihän niitä kutsuttu muotoilijoiksi. Ne olivat käsityöläisiä. Jotka teki varsin primitiivisillä työkaluilla, mutta laadukkaasti, niin että kaikki liitokset oli varsin kestäviä. Verrataan poratappeihin, joita on tänä päivänä. Laitetaan ja käytetään. Sen takia ne on kestänyt aikaa. Ja ihmeellistä kyllä, niiden muoto on myös kestänyt aikaa. Niissä on ollut hyvä suhdemaailma.

Perinteestä ja sen muutoksesta puhuttaessa haastattelussa nousivat esiin Muuramen kalustetehdas, Fiskars ja Arabia. Henkilö B mainitsi Muuramen tuolin esimerkkinä talonpoikaismuotoilun varhaisemmista uudelleentulkinnoista. Tuoli oli tehty Thonetin klassisen wieniläistuolin hengessä, mutta kyse oli talonpoikaistsiivoksi, kuten kuvista 18 ja 19 voimme nähdä. Muuramen tuolia valmistettiin 1900-luvun alussa Muuramen kalustetehtaassa. Muurame oli delegoinut huonekalun eri osien valmistuksen eri maataloihin. Yhdessä maatalossa tehtiin jalkoja, toisessa sarjoja ja niin edelleen. Lopuksi kaikki osat tuotiin tehtaalle ja tuolit kasattiin kokoon. Nopeasti katsoen tuolit näyttivät sarjatuotannolta, mutta tarkemmin tarkasteltuna ne olivat kaikki erilaisia.

Kuva 18 Wieniläistuoli, Thonet

Kuva 19 Muuramen tuoli

Henkilö B mainitsi myös hyvänä nykyesimerkkinä pihaharavan. Ennen puiset heinäharavat tehtiin käsin. Jos haravasta katkesi piikki, siihen tehtiin veistämällä uusi. Fiskars on tehnyt oman tulkinnan haravasta, joka toimii varsin hyvin nykyisellä käytöllä lehtiharvana. Haravan muoto on muuttanut muotoaan alkuperäisestä materiaalinmuutoksen myötä, kuten voimme kuvista 20 ja 21 nähdä. Toimivuus on silti säilynyt. Heikkilän mukaan Fiskarsilla on myös kehitetty kirveiden varsimuotoilua vanhoihin verrattuna paremmaksi.

Henkilö A muisteli, miten omavaraisuus ei kuulunut vain talonpoikaismuotoiluun, vaan oli läsnä vielä lähimenneisyydessä. Haastateltavan lapsuudessa oli vielä itsestään selvää, että esimerkiksi matot tehtiin itse. Hänen mukaansa Keski-Suomessa kerätään edelleen kuteita ja tehdään räsymattoja. Tämän lisäksi Koskinen otti puheeksi Arabian. Muutaman kymmenen vuotta sitten oli vielä tuontikieltoja ja tavaraa ei yleisesti ottaen tuotu yhtä paljon Suomeen kuin tänä päivänä. Arabian teollisesti tuottamat Teema-astiat levisivät onnistuneesti ympäri Suomen, mikä voidaan myös nähdä tarpeeseen tehtyjen käyttöastioiden omavaraisuutena.

Kuva 20 Puinen harava

Kuva 21 Fiskars työvälineitä

4.2 Perinne muutoksessa

Perinteestä puhuttaessa kaikki haastateltavat mainitsivat Alvar Aallon tai Artekin. Henkilö C huomautti Aallon olleen suomalaisille ikään kuin muotoilun kansallissankari. Koskinen viittasi Aaltoon eräänlaisena pioneeritekijänä. Hän totesi, että välillä tulee sellaisia pioneeritekijöitä, jotka haluavat murtaa totutun tavan ja tehdä asiat uudella ja erilaisella tavalla. Perinteen muutokseen liittyen, Henkilö A näki perinteen muuttumisen vääjäämättömänä.

Totta kai perinne muuttuu, ihan niin kuin ajan myötä. Että syntyy uusia lähtökohtia ja uusia esineitä, jotka jää elämään. Totta kai siinä tapahtuu jotain muutosta. Mutta ne esineet jotka säilyy ja pysyy elävänä, niin niillä on mahdollisuus muokata tulevaisuutta. Ei muilla.

Koska talonpoikaisen muotoilun perinne linkittyi haastatteluissa vahvasti käsityötaitoon, oli luonnollista, että pohdittiin myös nykypäivän ammattilaisia. Henkilö B mainitsi puusepän taustan omaaviksi suunnittelijoiksi esimerkiksi Mikko Paakkasen sekä Kari Virtasen, jotka sekä ymmärtävät kalusteen suunnitteluun että valmistamiseen tarvittavat työkalut. Myös Henkilö A kuvasi tämänhetkisiä esimerkkejä henkilöistä, jotka ovat oman alansa ammattilaisia käsityötaidossa sekä suunnittelijoina.

Onhan suomessakin loistavia esimerkkejä, jotka on hioneet sen käsityötaidon huippuunsa. Niin kuin Antrei Hartikainen, muun muassa. Puuseppä, joka nyt tekee hyvinkin omannäköistä jälkeä. Ja sitten vaikka keramiikan puolella Natalie Lautenbacher, joka tekee hyvinkin tällaista hienovaraista keraamista työtä. Ja tekee hyvinkin käyttötuotteita, mutta piensarjaa. Ja sitten se oma yleisö löytyy. Mut ei näittenkään kohdalla puhuta perustarpeitten tyydyttämisestä vaan sitten, enemmän ehkä noita kulttuuriarvoja. Että tunnetaan tämä tekijä ja sit se tekijyys korostuu ja arvostetaan tekijää myös siinä taidekontekstin kautta. Että se on sitä nykytekemistä hyvin pitkälle, että miten nää kaikki tätä perinnettä, että tietyllä tapaa sitä suodatetaan ja hyödynnetään ja. Ehkä sieltä sitten jotain uutta löytyy, kun niitä rajoja rikkoo ja sitä perinnettä tarkastelee tosiaan kriittisesti ja niin päin pois.

Samalla kun haastateltavat puhuivat pioneereista tai muista käsityöalan ammattilaisista, Henkilö B toi mukaan kuluttajien näkökulman, jossa hän jakoi kuluttajat kolmeen ryhmään. Kuluttajia hän kutsui käyttäjiksi.

Jos käyttäjät jaetaan kolmeen ryhmään. Se suurin ryhmä on tietysti nämä jotka, joille riittää ne muoviset pärekopat ja kukkakuvioiset sohvut. Eli jos muotoilija haluaa menestyä muotoilijana, niin hänen pitäis pitäytyä tässä segmentissä. Sitten on nää modernistit, joihin kuuluu tää Artek sukupolvi, Marimekko. Ja sitten on se pieni pyramidin huippu. Semmonen radikaalit kokeilijat, joille mikään ei ole riittävää. Hirveen pieni ryhmää. Mutta se jollain tavalla on onnistunut vetämään mukanaan tätä teollisuutta vähän niinkuin väärään suuntaan, silloin tällöin. Just sillä, että heillä on varaa tehdä radikaaleja ratkaisuja ja poiketa massasta, mutta se. Sitten taas tää yrityssektori ei välttämättä ymmärräkään sitä, että se on tää radikaali ryhmä, joka vetää tota lankaa. Ja hairahtuu osittain niiden perään.

Perinne ja sen suunnanmuutokset vaikuttavat olevan sekä suunnittelijan että käyttäjän yhtälö. Teollistumisen myötä kaupungistuneilla ihmisillä ei välttämättä ole enää samanlaista kosketusta perinteeseen. Ehkä tämän vuoksi suurin osa kuluttajista ei löydä perinteisemmän muotoilun äärelle, vaan on päätyy hankkimaan helppoa ja halpaa.

4.3 Esine nyt

Kaikki haastateltavat olivat yksimielisiä siitä, että nykyisessä yltäkyläisessä maailmassa tavaroita ei valmisteta tarpeeseen ja esineitä on paljon. Henkilö B toi esiin, miten uuden tuotteen tuottamisen ja yrityksen liikevaihdon hyvänä pitämisen kustannuksella ei ehditä jalostaa jo olemassa olevista tuotteista parempia. Tähän vaikuttaa myös se, minkälaista ostokäyttäytymistä kalusteiden käyttäjät ilmentävät. Osa haastateltavista koki, että valtaväestölle kelpaa massana tuotettu ja nopeasti vaihtuva tavara. Henkilö C, miten tavaroille tulee lisäkustannuksia, kun niitä ei tuoteta tarpeeseen: tavarat pitää varastoida ja jonkun pitää myös myydä ne eteenpäin. Kaikki nämä nostavat tuotteen hintaa.

”Kun silloin ei tehty lisäarvoa, vaan silloin tehtiin arvoa. Arvotaloushan oli sitä, että silloin tuotteesta maksetaan vaan siitä, että tekijä saa kunnan palkkaa. Eikä siinä lisätty mitään lisäarvon käsitettä siihen... Jos otat jonkun perinteisen kiikkutuolin, nakkilalainen tai urjalalainen kiikkutuoli. Tommosia oli melkein joka kodissa; keskiluokalla, maanviljelijöillä, joka puolella. Ihmisillä oli varaa tommosia ostaa. Siitä on pitkä aika, kun oli henkilö, joka niitä teki. Hänellä meni viikko semmosen tuolin tekemiseen. Ja, tietysti, hän sai palkan mikä piti saada. Ei mennyt välittäjän kautta. Ihmisillä oli varaa ostaa niitä. ”

Osa haastateltavista totesi, että esineen ikä on nykyään todella lyhyt. Henkilö C mukaan ennen oli normaalia, että kalusteiden oletettiin kestävän koko eliniän ja jos näin ei ollut, ne korjattiin. Nykyään kalusteita ei välttämättä pysty korjaamaan tai siihen ei ainakaan nähdä tarvetta. Tähän Henkilö C kuitenkin lisää, että on itse korjannut monia kalusteita ja tuntee useita ihmisiä, jotka tekevät tänäkin päivänä samoin. Kaikki haastateltavat korostivat omassa työssään suunnittelevansa pitkäikäisiä esineitä.

Perinteen arvostus nykypäivänä nähtiin nousseen ja se ilmeni haastateltavien mukaan kaipuuna tai kiinnostuksena perinteisempään käsityöhön ja muotoiluun. Esimerkiksi nuoret ihmiset ovat kiinnostuneempia perinteestä tai vintage-tuotteista. On ihmisiä, jotka haluavat ostaa käsityönä valmistettuja kalusteita. Myös tarve itse tekemiselle on korostunut.

Kuva 22 Tuoli

”Lähtökohtaisesti on sellainen idea, että se käsityöläisyys ja tekeminen on jotain, mitä hyvin monet haikailee, että olisipa aikaa ja taitoa. Ja sitten kun on tässä aikaa, niin sitten otan haltuun taidon”

Tulevaisuudesta puhuttaessa haastatteluissa tuli kaksi eri näkökulmaa esiin. Osan mielestä korjaamisen nähtiin lisääntyneen ja korjaaja-ammattien alkaneen nousta suurempaan suosioon. Henkilö A kertoi esimerkin eräästä uudesta, nuoresta suutarista, joka ei odota kivijalkaliikkeessään uusia tilauksia vaan kiertää lähikuntien toreilla vastaanottamassa työtilauksia. Hän pohti, että ympyrä oli ikään kuin sulkeutunut, sillä ennen käsityöläiset saattoivat kiertää kylästä toiseen tekemässä työnsä.

4.4 Arvot, hyvinvointi ja identiteetti

Haastatteluissa nousi esiin muutamia arvotuksia ja merkityksenantoja. Tekijyys ja tekemiseen liittyvä merkityksellisyyden kokemus nousi osassa haastatteluissa vahvasti esiin. Henkilö C korosti miten tärkeää ihmiselle on saada tehdä kunnolla ja miten se vaikuttaa hänen hyvinvointiinsa. Tässä hän viittasi kuulemaansa tutkimukseen, jonka mukaan vain 20 % suomalaisista kokee tekevänsä arvokasta työtä.

Myös jäljen jättäminen nousi Henkilö C:n haastattelussa esiin: jokainen ihminen haluaa jättää jäljen. Olivat ne sitten villasukkia, tuoleja tai taidetta. Myös Henkilö B:n lausahdus ”esineet jotka säilyy ja pysyy elävänä, niin niillä on mahdollisuus muokata tulevaisuutta”, voidaan tulkita liittyvän samaan kategoriaan kuin jäljen jättäminen. Molemmissa on tietoisuus tämän hetken ohikiitävästä luonteesta ja sen vaikutuksesta tulevaisuuteen.

Henkilö B puhui talonpoikaismuotoilun viehätysvoimasta. Viehätysvoima liittyi siihen, miten jokainen esine on vähän erilainen, vaikka malli on sama. Voitaisiin pohtia, liittyykö tämä tiettyyn inhimilliseen samaistuttavuuteen, sillä myös jokainen ihminen on erilainen.

Vain yhdessä haastattelussa identiteetti nousi eksplisiittisesti esille perinteestä puhuttaessa. Henkilö C näki, että suomalaisuus nähdään erittäin vakavana asiana Suomessa, kun esimerkiksi Itävallassa kansallisesta identiteetistä puhuminen koetaan ennemminkin huvittavana. Voisiko tämä johtua siitä, että Suomi on ollut kahden suurvallan alla ja joutunut hakemaan identiteettiään historian aikana vai onko vakavuudelle muita perusteluita.

Henkilö B:n mielestä kalustemaailman perinteen ymmärtäminen luo kovan pohjan tämän päivän muotoilulle. Erityisesti sen ymmärtäminen, mitä on tullut tehtyä, ennen kuin tehdään uutta. ”Että tavallaan sen merkitys ei ole muuttunut mihinkään.” Hänen mukaansa tavoite olisi päästä malliin, jonka muoto, kestävyys ja ergonomia ovat pitkäikäisiä.

Kaikki haastateltavat näkivät yhteistyön käsityöläisten kanssa olennaisena osana työtään. Henkilö B painotti käsityöläisverkoston luomisen tärkeyttä. Vaikka nykyiset suunnittelijat eivät itse hallitsisi perinteisiä menetelmiä, he voivat ylläpitää käsityöperinnettä yhteistyön avulla.

Kuva 23 Puumerkkejä

4.7 Tekemisen ja tulkinnan tavat

Tässä alaluvussa käsitellään haastateltavien omia suunnittelu- ja työskentelytapoja sekä tapoja tulkita talonpoikaismuotoilua. Jokainen haastateltava on kuvannut oman suunnittelunsa kulmakiviä. Sen lisäksi alaluvussa esitellään suunnittelijoiden suunnittelemaa kalusteita.

4.6.1 HARRI KOSKINEN

Koskinen kuvasi omassa suunnittelussaan hyödyntävänsä enimmäkseen monomaterialismia ja symmetriaa. Hän pyrkii sisällyttämään asiakasprojekteihinsa parhaansa mukaan tietynlaista yksinkertaisuutta ja materiaalivähyyttä tai niukkuutta, mikä korreloi lopulliseen hinnanmuodostukseen. Talonpoikaismuotoilu on kiinnostanut Koskista ja hän on perehtynyt siihen liittyvään tekemisen historiaan jonkin verran. Talonpoikaismuotoiluun liittyvään tekijyyteen ja itse tekemiseen hän on saanut mallia kirvesmiehenä toimineelta sedältään. Koskinen toteaa, että vaikka talonpoikaismuotoilun hyödyntäminen ei ole systemaattista, hän on ajoittain yrittänyt tietoisesti hyödyntää aihepiiriä materiaalien tai käytetyn tekniikan kautta. Joissakin projekteissa Koskinen on myös alihankkinut tekemistä talonpoikaiseen käsityöperinteeseen erikoistuneilta mestareilta.

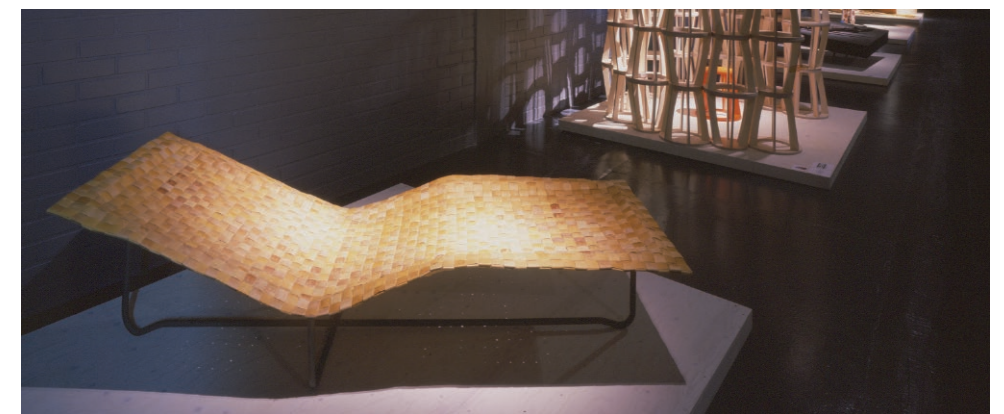
Kuva 24 Perinteinen pärekori

Kuva 25 Splint Basket

Kuvat 26 & 27 Lounge out of Splint

Kuva 28 Birch Bark Chase Lounge

4.6.2 RUDI MERZ

Merz toteaa, että hän on ollut onnekas, koska on voinut toteuttaa mainitsemaansa arvotaloutta koko elämänsä ajan. Hän tekee kalusteet verstaalla, josta ne myös ostetaan, jolloin hinta pysyy maltillisempana. Voisi sanoa, että Merzin työskentely muistuttaa vahvasti perinteistä työskentelyä, niin menetelmien, valmistuksen ja myynninkin kannalta. Hän ei koetietoisesti tekevänsä perinnekalusteita, mutta näkee tärkeäksi hyödyntää tietotaitoa, joka on vuosisatoja koettu hyväksi. Merz myös toteaa, että omat tuolit muistuttavat talonpoikaistuoleja. Toki hän on niihin jotakin lisännyt, mutta perusta on sama. Merz pyrkii tekemään kalusteistaan pitkäikäisiä ja käytännönläheisiä.

Kuva 29 Rudi Merz, tuoli

Kuva 30 Tuoli Lounais-Hämeen museon kokoelmasta

4.6.3 SIMO HEIKKILÄ

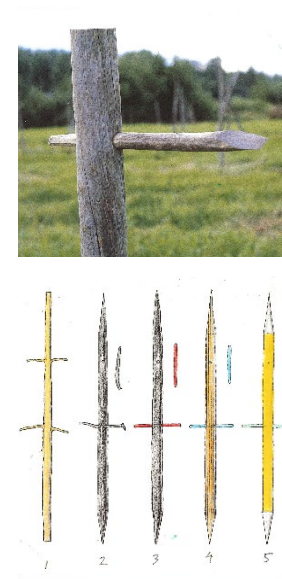
Heikkilä toteaa, että vanhojen esineiden suhde on ollut hänelle yksi tärkeä lähtökohta metaforien lisäksi. Heikkilän mielestä perinteen hyödyntäminen suunnittelussa ei ole systemaattista, vaan se saattaa tupsahtaa esimerkiksi pirtin kulman salvos liitoksesta ja jalostua siitä pienempään mittakaavaan. Heikkilälle on tärkeää esineiden pitkä käyttöikä sekä rehellinen materiaalin käyttö. Puu puuna ja metalli metallina. Muita tärkeitä ominaisuuksia ovat, materiaalien kierrätettävyys, ergonomia, käytettävyys sekä kosketeltavuus ja siihen liittyvä tunnelma. Hän myöntää pitävänsä lievästi primitiivisestä tyylistä, jossa esimerkiksi juotoksia ei hiota kokonaan pois, vaan ne näytetään, jotta esineissä näkyy käsityöläisen jälki. Kaikissa Heikkilän suunnittelemissa esineistä käytön jälki saa ja kuuluu näkyä. Patina on merkki eletystä elämästä.

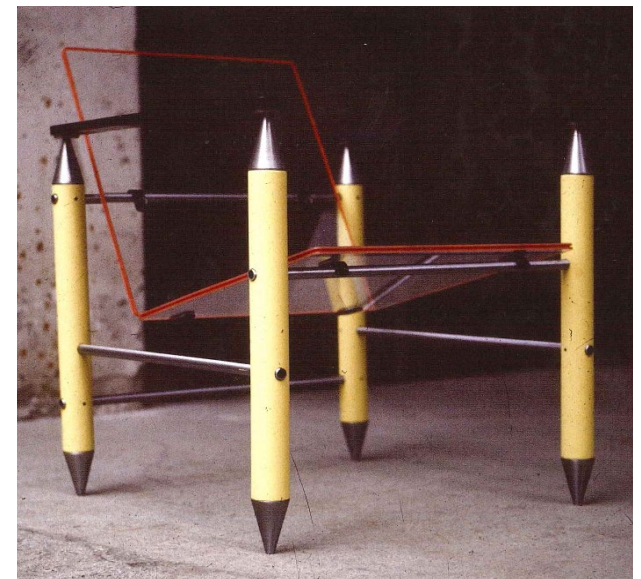
Kuva 31 Tupa Tuoli

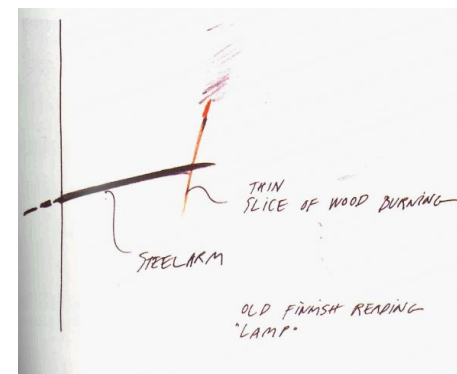
Kuva 32 Salvos-liitos

Kuva 33 Heinäseiväs
Kuva 34 Skissit

Kuva 35: Palus Feni Ar(c)ticus

Kuva 36 skissi perinteisestä päreestä
Kuva 37 Metri valaisin

5 YHTEENVETO JA POHDINTA

*Maaailma ei koostu pelkästään polttoaineesta, vaan se sisältää esineitä, jotka voivat saada meidät kasvamaan ja muuttamaan luontoamme – muuttamaan tarpeitamme. Esineillä voi olla merkityksiä, jotka voivat muuttaa maailmaa, jossa elämme. Mutta esineet itsessään eivät voi auttaa meitä; vain tapamme suhtautua niihin, voi vapauttaa niiden symbolisen energian.*⁷⁸

⁷⁸ Csikszentmihalyi ja Rochberg-Halton, 1981, s.247

Tämän opinnäytetyön tavoitteena oli selvittää voiko perinne, ja ennen kaikkea muotoilun perinne, luoda merkityksellisyyden kokemuksia, sekä esittää konkreettisia esimerkkejä perinteen hyödyntämisestä nykysuunnittelussa. Toiveena oli löytää merkityssisältöjä ja yhteyksiä, jotka voisivat tarjota vaihtoehtoisia tapoja nähdä esinemaailma, ja sitä kautta muuttaa nykyistä kulutuskulttuuria.

Työssä havaittiin, että merkityksellisen kokemuksen ja esineen välillä on yhteys: esine voi muistuttaa ihmistä kuluneesta elämästä sekä sen rajallisuudesta ja tarjota tätä kautta merkityksellisyyden kokemuksia. Esineet ihmisen ympärillä luovat merkityksiä, rakentavat identiteettiä ja kertovat hänen tavoitteistaan ympäröivälle maailmalle. Tietyn merkityssisällön omaavat esineet voivat laajentaa ihmisen itseä laajemmaksi menneeseen ja tulevaan ja kenties vähentää kulutusta. Samalla ihmisiä ympäröi kuitenkin suuri määrä tarpeettomia esineitä. Talonpoikaisesta käyttöä kestävästä tarve-esineiden maailmasta on tultu kauas.

Nykyistä kulutuskulttuuria kohtaan nousi kritiikkiä sekä kirjallisuuden että haastatteluiden osalta: materiaallinen yltäkylläisyys, tavaroiden nopea vaihtuminen sekä tavaroiden laadun paikoittainen heikentyminen nähtiin nykyajan ikävänä sivutuotteena. Perinteen nähtiin tuovan nykykulttuuriin uusia vaihtoehtoja ja näkökantoja.

Sekä teoriaosuudessa että haastatteluissa perinteen merkitys nähtiin tärkeänä ja olennaisena. Haastatteluissa talonpoikaismuotoilun perinne liitettiin käsityöperinteen konkretiaan. Vaikka perinteen nähtiin muovautuvan ajan saatossa, käsityötekniikat tuntuivat tarjoavan punaisen langan perinteen jatkumon ytimelle. Käsityöperinne ja verkostojen luominen käsityöläisten kanssa todettiin haastatteluissa suunnittelijan työn kannalta olennaiseksi. Haastateltavat antoivat esimerkkejä aiemmista muotoilun pioneereista, mutta kenties tänä päivänä enää ei ole kyse siitä, kuka yksi henkilö nousee jalustalle. Suunnittelijan olisi hyvä tietää kenen harteilla hän nykyhetkessä seisoo ja sen ymmärryksen kautta hän voi ehkä luoda jotain merkityksellistä.

Pitkäikäiset ja tarkoituksenmukaiset esineet, patina, sekä valmistuksen ekologisuus olivat arvoja, jotka sekä kirjallisuudessa että haastatteluissa nousivat esiin. Perinteeseen ei haluttu mustavalkoisesti palata, mutta tietoisuus perinteestä ja siitä ammentaminen nähtiin tärkeäksi. Kirjallisuudesta poiketen, haastateltavat nostivat esiin esimerkkejä perinteen taitavasta uudelleentulkinnasta sekä ihmisten nousevasta arvostuksesta perinnettä kohtaan. Ehkä tämänhetkinen maailmantilanne pakottaa ihmisiä luomaan uudenlaisia merkityssisältöjä ja kulutustottumuksia, jotta tulevaisuus on taattu myös tuleville sukupolville.

Tässä opinnäytetyössä tuli selvästi esille perinteen merkitys sekä teorian että suunnittelijan näkökulmasta, mutta tämän perusteella ei pystytä yleistämään oletuksia siitä, miten kuluttajat sen kokevat. Tutkimusta voisi laajentaa suorittamalla haastatteluita myös tuotteiden käyttäjien näkökulmasta. Näin saataisiin kattavampi ja monipuolisempi näkemys siihen, minkälaisia merkityksenantoja esimerkiksi talonpoikaismuotoilun nykytulkinnat kuluttajissa herättävät.

Lähteet

Aav, M., Savolainen, J., Svinhufvud, L., Kokkonen, J. (2008). Fennofolk08 : new nordic oddity. Designmuseum. Art -Print Oy, Helsinki

Andersen, M.A. (2012), In Conversation: Peter Zumthor and Juhani Pallasmaa. *Architectural Design*, 82(6), (s. 22-25). <https://doi.org/10.1002/ad.1487>

Andersson, I. (2021). Välähdyksiä kodista. *ARK* 4/2021, (s. 37–43)

Bailey, S. (toim.). (19.3.2025). Faye Toogood on Creation as a Form of Connection. [podcast-jakso]. Sarjassa Time Sensitive. <https://timesensitive.fm/episode/faye-toogood-on-creation-as-a-form-of-connection/>

Belk, R. W. (1988). Possessions and the Extended Self. *Journal of Consumer Research* 15(2), (s. 139–168). <http://www.jstor.org/stable/2489522>

Brinkmann, S. (2013) *Qualitative Interviewing*. Oxford University Press, Incorporated.

Brislin, P. (2012). Identity, Place and Human Experience. *Architectural Design* 82(6), (s. 8–13). DOI: 10.1002/ad.1485

Csikszentmihalyi, M. & Rochber-Halton, E. (1981). *The meaning of things. Domestic symbols and the self*. Cambridge University Press. Cambridge

Colombo, F. & Kokkonen, V. (2018). Man matter metamorphosis – 10 000 years of Design. The National Museum of Finland.

De Paola, J., Wagner, W., Pirttilä-Backman, A.-M., & Lehtonen, J. (2021). Two Sides of the Same Coin or Two Different Currencies? Representations of Happiness and Unhappiness among Finnish Women. *Integrative Psychological & Behavioral Science*, 55(2), (s. 329–353). <https://doi.org/10.1007/s12124-020-09579-4>. Viitattu: 17.10.2025

Deyan Sudjic. (2008). *The language of things*. Penguin books. London.

Doreen Massey. (2008). *Samanaikainen tila*. Vastapaino. Tampere.

Hannele, J. Pallasmaa, J. Sarajas-Korte, S. (1987). Puun kieli. *Puu Suomen veistotaiteessa, muotoilussa ja arkkitehtuurissa*. Suomen rakennustaiteen museo.

Hagelstam, W. & Nevaluoma, K-O. (2005). *Suomalaista talonpoikaisantiikkia*. Karisto Oy. Hämeenlinna.

Harrison, R. (2013). Forgetting to remember, remembering to forget: late modern heritage practices, sustainability and the ‘crisis’ of accumulation of the past. *International Journal of Heritage Studies*, 19(6), (s. 579–595). <https://doi.org/10.1080/13527258.2012.67837>

Harvey, D. C. (2001). Heritage Pasts and Heritage Presents: temporality, meaning and the scope of heritage studies. *International Journal of Heritage Studies*, 7(4), 319–338. <https://doi.org/10.1080/13581650120105534>

Sulin, E. (10.6.2025) Onko onnellisuus muotoiltavissa, kysyy kuraattori Anniina Koivu. Helsinki Design Weekly. Viitattu 21.11.2025. <https://helsinkidesignweek.com/2025/06/10/onko-onnellisuus-muotoiltavissa/>

Helsinki Design Weekly. Onnellisuus – voiko onnellisuuden muotoilla? Symposium. <https://helsinkidesignweek.com/events/onnellisuus-voiko-onnellisuuden-muotoilla-symposium/>. Viitattu 16.10.2025.

Jäntti, L., Rácz, I. & Vuorela, T. (1970). *Talonpoikaisesineistön katoavaa kauneutta*. Wsoy. Porvoo

Layard, R. & De Neve, J-E. (2023). *Wellbeing. Science and Policy*. Cambridge University press. Cambridge. DOI: 10.1017/9781009298957. Viitattu: 17.10.2025.

McAdams, D. (1997). The Case For Unity in the (post) Modern Self: A Modest Proposal. Teoksessa Ashmore, R & Jussim, L. (toim), *Self and Identity : Fundamental Issues*. Oxford University Press, ProQuest Ebook Central, <https://ebookcentral.proquest.com/lib/aalto-ebooks/detail.action?docID=241485>. Viitattu: 2.11.2025.

Nokela, L. & Hagelstam, K. (2006). *Talonpoikaisia aarteita*. Otava oy. Keuruu.

Nora, P. (1989). Between Memory and History: Les Lieux de Mémoire. *Representations*, 26, (s. 7–24). <https://doi.org/10.2307/2928520>

Pallasmaa, J. (2012), Newness, Tradition and Identity: Existential Content and Meaning in Architecture. *Architectural Design*, 82(6), (s. 14-21). <https://doi.org/10.1002/ad.1486>

Rochberg-Halton, E. (1984). Object relations, role models, and cultivation of the self
Environment and behavior. 16(3), (s. 335-368). <https://doi.org/10.1177/0013916584163003>

Veinola, A. (2011). Simo Heikkilä : Kaj Franck -muotoilupalkinto 2011. Finepress Oy.

Weiner, I. B., Lerner, R.M., Easterbrooks, M.A. & Mistry, J. (2012). Handbook of Psychology, Developmental Psychology. Newark, UNITED STATES, John Wiley & Sons, Incorporated. <https://ebookcentral.proquest.com/lib/aalto-ebooks/detail.action?docID=918176>.
Yanagi, S. (2018) The beauty of everyday things. Penguin Classics. London.

Kuvalähteet

Kansikuva

Savupirtin jakkara : Kaj Franckin luentodiat, istuimia. (n.d.). [kuva]. Taideteollinen korkeakoulu. Kaj Franck, sommittelupiirustuksen ja tyyliopin luentodiat. CC BY-NC 4.0: https://finna.fi/Record/aalto-repository.eb53a049-85ee-4a67-88fe-cf9bdfc5963e_90a7cefd-0cd3-4252-862f-e57053a30740?sid=5182588556

Kuva 1: Niiranen, J. (10.9.2025). *Leikki lisää onnellisuutta, ja asianmukainen pukeutuminen mahdollistaa lapsille leikkimisen ulkona melkein pässä kuin säässä, vaikkapa kaatosateess.* [kuva]. Tiikkaja, S. (10.9.2025). Muotoilijat valitsivat, mitkä esineet edistävät onnellisuutta: joukossa metron penkki ja vibraattori. Helsingin Sanomat. Saatavilla: <https://www.hs.fi/kulttuuri/art-2000011483006.html>

Kuva 2: Grotenfelt, G. (23.06.1926). *Kuokkia, kirveitä, viikatteita ja muita työkaluja eri puolilta Suomea.* [kuva]. Museovirasto. Kansatieteen kuvakoelma. (KK1178:123). CC BY 4.0: <https://finna.fi/Record/museovirasto.0760437444D4F1F8238CF70B8F157AB5?sid=5178504404&imgid=1>.

Kuva 3: Bergius, E. (1900–1910). Pihatanssit. [valokuva] Vapriikin kuva-arkisto. D/756 . (756:18). CC BY 4.0: <https://finna.fi/Record/siiri.urn:nbn:fi-vapriikkihttp%253A%252F%252Fwww.profum.com%-252Farchive%252FarchivedObject-5A9AE619-B5E3-3F70-E942-AE89ABC40990?sid=5191399217>

Kuva 4: Howe, D. (2.8.2018). [valokuva] Unsplash. https://unsplash.com/@dannyhowe?utm_source=unsplash&utm_medium=referral&utm_content=creditCopyText

Kuva 5: Rácz, I (1963). *Sirkkeleitä.* [kuva]. Teoksessa Rácz, I. 1963. Suomen kansantaiteen aarteita (s. 53). Otava. Helsinki.

Kuva 6: Rácz, I (2006). *Seula.* [kuva]. Teoksessa Nokela, L. & Hagelstam, K. 2006. Talonpoikaisia aarteita. (s. 135) Otava oy. Keuruu.

Kuva 7: Rácz, I (2006). *Pohdin.* [kuva]. Teoksessa Nokela, L. & Hagelstam, K. 2006. Talonpoikaisia aarteita. (s. 134) Otava oy. Keuruu.

Kuva 8: Suomen Kansallismuseo. *Hanhikko; hanho; puukuppi; kuppi; malja*. [esine] Kansantieteelliset kokoelmat. (KB794). CC BY 4.0: <https://finna.fi/Record/museovirasto.F17EDE9D9D6D6215E0A8051748C-4030D?sid=5180490902>.

Kuva 9: Suomen Kansallismuseo. *Hanhikko; hanho; puukuppi; kuppi; malja*. [esine] Kansantieteelliset kokoelmat. (KB794). CC BY 4.0: <https://finna.fi/Record/museovirasto.F17EDE9D9D6D6215E0A8051748C-4030D?sid=5180490902>.

Kuva 10: Suomen Kansallismuseo. *rukinlapa*. [esine]. Kansantieteelliset kokoelmat. (KC1749). CC BY 4.0: <https://finna.fi/Record/museovirasto.1E888296A756A5304952F9538BA2BBE2?sid=5180496947>.

Kuva 12: Kilponen, M. (21.9.2021). *Jaakkiman savupirtti Kansallismuseon näyttelyssä*. [kuva]. Museovirasto. Kansatieteen kuvakokoelma. (KK8241:1) CC BY 4.0: <https://finna.fi/Record/museovirasto.cc29a-6ba-c060-4503-a009-08ae6c729df1?sid=5177360618>.

Kuva 13: Vu Tran, S. (n.d.) *Satama, Vietamn*. [valokuva] Pixaby. https://pixabay.com/?utm_source=link-attribution&utm_medium=referral&utm_campaign=image&utm_content=4736279

Kuva 14: Itkonen, T. (1924). *Antin talon miespihaa, keskellä präni ja kaivo*. [kuva]. Museovirasto. Kansantieteen kuvakokoelma. CC BY 4.0: <https://finna.fi/Record/museovirasto.D20DE511CA0C-5D9B9062333935172466?sid=5180502611>.

Kuva 15: Jacky N. (28.6.2024). A blue building with a window and a bicycle parked in front of it. [Valokuva] Unsplash. https://unsplash.com/photos/a-blue-building-with-a-window-and-a-bicycle-parked-in-front-of-it-yBtgfT-JckwY?utm_source=unsplash&utm_medium=referral&utm_content=creditCopyText

Kuva 16: Vo, T. (9.9.2020). [valokuva] Unsplash. https://unsplash.com/@titi_wanderer?utm_source=unsplash&utm_medium=referral&utm_content=creditCopyText

Kuva 17: Kuuppo, R. (05.2025) *Korento-naulakko*. [valokuva]

Kuva 18: Thonet, G., valmistaja. (1870–1890) Tuoli; wieniläistuoli. [esine] Helsingin kaupunginmuseo. (XXXIV-687). CC BY 4.0: <https://finna.fi/Record/hkm.04232EF7-2E94-4E2F-80A4-12426DE2D224?sid=5189472107>

Kuva 19: Muuramen tuoli : Kaj Franckin luentodiat, istuimia. (n.d.). [valokuva]. Taideteollinen korkeakoulu. Kaj Franck, sommittelupiirustuksen ja tyyliopin luentodiat. CC BY-NC 4.0: https://finna.fi/Record/aalto-repository.eb53a049-85ee-4a67-88fe-cf9bdfc5963e_3a175b0f-fdf2-4774-8fdd-58bc8eff7c07?sid=5191374302

Kuva 20: Suomen kansallismuseo (n.d.) harava. [esine] Seurasaaren ulkomuseon kokoelmat. (S1054). CC BY 4.0: <https://finna.fi/Record/museovirasto.696BD4328537D76949E4E5DCC93D9858?sid=5190107915>

Kuva 21: Fiskars Oy Ab. (1941) Puutarhavälineitä. [valokuva] Taideteollinen korkeakoulu. Taideteollisen alan opetuskuvakokoelmia. (TaikViest:M:04:129:dia:213). CC BY-NC 4.0: https://finna.fi/Record/aalto-repository.e1d0ad2d-42bb-41bf-a21a-4c1bb98fd22d_2e63ca90-9dbb-4048-88e4-af0eed5e4249?sid=5190107621

Kuva 22: Zaric, M. (5.2024). a pile of carbage with a chair nex to it. [valokuva] Unsplash. https://unsplash.com/photos/a-pile-of-garbage-with-a-chair-next-to-it-_u8RQS30Okk?utm_source=unsplash&utm_medium=referral&utm_content=

Kuva 23: Mäkelä, M. (2010). Paltanmäen kotiseutumuseon Muorinpirtin ulko-ovi. Ovi on Taipaleen lahkomyllystä (1848) ja siinä on puumerkkejä ja kaiverruksia. [valokuva] Vapriikin kuva-arkisto. (KYY 4:59). CC BY 4.0: https://finna.fi/Record/siiri.urn:nbn:fi-vapriikkihttp%253A%252F%252Fmu-seosiiri.tampere.fi%253A8080%252FVALOKUVA%252Fcontent%252FSIR_EXEC%252Fimages%252Fprimary%252F20101105%252F12889566094430.JPG?sid=5191433960

Kuva 24: Lukkarinen, J., henkilöyhteys. (1941) Pärekori. [esine] Suomen kansallismuseo. Suomalais-ugrilaiset kokoelmat . (SU5332:169). CC BY 4.0: <https://finna.fi/Record/museovirasto.15B719BE8B274E450C-B1ACE9FF5C01A8?sid=5189476961>

Kuva 25: Koskinen, H. (n.d.) Splint Basket. [valokuva]

Kuva 26: Koskinen, H. (n.d.) Longue out of splint a. [valokuva]

Kuva 27: Koskinen, H. (n.d.) Longue out of splint b. [valokuva]

Kuva 28: Koskinen, H. *Birch Bark Chase Longue*. [valokuva]

Kuva 29: AJ Kaikuru. (15.6.2025) *Tuoli*. [valokuva]. Fiskarsin käsityöläisten, muotoilijoiden ja taiteilijoiden osuuskunta Onoman 31. kesänäyttely "Utopia"

Kuva 30: Forssan museo. Tuoli. [valokuva] Lounais-Hämeen museon kokoelmasta. [valokuva]. Lounais-Hämeen Kotiseutu- ja Museoyhdistyksen kuvat. (3045) CC BY-NC-ND 4.0: <https://finna.fi/Record/forssanmuseo.pju-105087?sid=5185167767>

Kuva 31: Isohauta, T. (2016) *Tupa*. [valokuva]. Teoksessa Isohauta, T. 2016. Simo Heikkilä Works. (s. 202) Periferiadesign.

Kuva 32: Isohauta, T. (2016) *Salvos*. [valokuva]. Teoksessa Isohauta, T. 2016. Simo Heikkilä Works. (s. 203) Periferiadesign.

Kuva 33: Isohauta, T. (2016) *Heinäseiväs*. [valokuva]. Teoksessa Isohauta, T. 2016. Simo Heikkilä Works. (s. 56) Periferiadesign.

Kuva 34: Isohauta, T. (2016) *Skissit*. [valokuva]. Teoksessa Isohauta, T. 2016. Simo Heikkilä Works. (s. 57) Periferiadesign.

Kuva 35: Isohauta, T. (2016) *Palus Feni Ar(c)ticus*. [valokuva]. Teoksessa Isohauta, T. 2016. Simo Heikkilä Works. (s. 57) Periferiadesign.

Kuva 36: Isohauta, T. (2016) *Päre skissi*. [valokuva]. Teoksessa Isohauta, T. 2016. Simo Heikkilä Works. (s. 71) Periferiadesign.

Kuva 37: Isohauta, T. (2016) *Metri-valaisin*. [valokuva]. Teoksessa Isohauta, T. 2016. Simo Heikkilä Works. (s. 71) Periferiadesign.